

מז:

עין משפט
נר מצוה

ז א מיי פ"ח מהל' פסח"מ
הלכה טו:
ב ב מיי פ"ח מהל' טומאת
אוכלין הל' ט ופ"ו מהל'
אסורי מצוה הל' ח:
ג ג מיי פ"ד מהל' מעש"ק
הלכה יא:
ד ד מיי פ"ו מהלכות
מעש"ק הלכה ד:
ה ה מיי פט"ו מהל'
פסח"מ הלכה ה:
ו ו מיי שם הלכה ה:

תורה אור השלם

1. וַתִּבְרָשׁ אִשָּׁר וַיָּגַע בְּכַל טָמֵא
לֹא יֵאָכֵל כֹּאֵשׁ יִשְׂרָאֵל וַתִּבְרָשׁ
בְּלִי טָהוֹר וַיֵּלֶךְ בָּשָׂר:
2. וַתִּפְשֵׁשׁ אִשָּׁר תֹּאכֵל בָּשָׂר
מִזֶּבֶחַ הַשְּׁלָמִים אֲשֶׁר לַיהוָה
וַתִּטְמְאֶנּוּ עֵלָיו וַתִּבְרָתֵהּ כִּי
לֹא מַעֲמִימָה: וַיִּקְרָא ז', כ
3. וַיִּקְרָב וַיִּרְעֶזֶה וַיִּדְחֵץ בְּמִים
וַתִּקְטֹרֶה הַבֶּהֱמָה אֶת הַזֶּבֶל
הַמְּנוֹבָחָה עֲלֶיהָ אִשָּׁר רִיחַ גִּחְסוֹחַ
לַיהוָה: וַיִּקְרָא ז', ח
4. וְלֹא יִחַלְלוּ אֶת קֹדֶשׁ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל אֶת אֲשֶׁר יִרְמֹזוּ
לַיהוָה: וַיִּקְרָא ז', טו

מוסף רש"י

[illegible]

- [illegible]

בזה"נ יח: לשם ניהוח. לשם הנחת
שהוא תנאי ב"ד. שישמחו סתם ול

שיתכּוּיִן להעלותו על גבי אש של ע

אחת לבסר ואחת לפרט. לאו כלל ופרט ממנו דמרוחקים זה מזה ק"ן אלף דבר שהיה בכלל ויאל מן הכלל ללמד על הכלל כולו יאל כדדרשינן עלה [ב] צפ"ק לדימוס (דף ט.) ומרבינן כל קדשי מוצח וממעטין קדשי צדק הצית ואל"ת קדשי צדק הצית נמי [ב] תיפוק לי מירבב [ט] לדרשי [ב] בכשר ליקרב וי"ל הוהו אמינא כ' צנינן כשר ליקרב וי"ל מילי בקדשי מוצח ואל"ת הא דלמך בהקומץ רבה (מנחות דף כה:) כל טהור ואלכ כשר היתר לטהורים חייבין עליו משום טומאה כ' למעוטי כשר לפני זריקה תיפוק ליה מירבב לדרשנין לעיל [ב] בכשר ליקרב הא כילד יש לו מעיל משיקרבו מתידין כ' וי"ל דלמידי דאי כתב רחמנא כל טהור ולא כתב יקרב

איתמר רבי יוחנן ור' יוסי ברכי חנינא חד זווא חד אמר מחלוקי בטומאת הגוף דברי ד במחלוקת בזו כך מה דקרינא ביה ¹ והבטי קרינן ביה ² וטומאתו הכי רב כהנא מתני ד מהא זווא אסיפא חד הגוף אבל בטומאת ב אמר במחלוקת בזו כן מסתברא כמ"ד כמוד בוי מאי טעמא כיון ד עליו ונכרתה לא קריי בכל טמא לא יאככי לרבות עצים ולבונן **מתני'** ³ לשם ששה זבח לשם זבח לשם

מחלוקת בשומא בשר. הך פלוגא דהכא צין לליינא קמא צין לליינא צברא לא שייכא לפלוגא דרבי יוחנן ור"ל דטמא שחלל בשר קדש לפני זמיקה צ"י כל הפסולין (פ"ל 97 נ"ד). וצין לאציי וצין לרצא דהתם יש ליישר. וק"ל:

דאברים שצלאן והעלן אין כהן משום ריה גיחות^א לשם
שאמר והיה העולם^ב אמר רבי יהודה אמר רב חמא שש
לשם חולין כשרה^ג אמר ר' אלעזר^ד מ"מ דרב ואלא יחז
קדשים מחללין קדשים ואין חולין מחללין קדשים: מ
אף מי שלא היה בלבו לשם אחד מכל אלו כשר שהוא
היה בלבו כלל הא היה בלבו לשם חולין פסול א"ל אפ
כשר ומרצה הא היה בלבו לשם חולין כשר ואינו מרצ
ששחטה לשם חולין כשרה משום חולין פסולה^ה כדבעא

קדרים עולה אשה ריח ניחוח לה' (ויקרא א'). ואע"ג דלאו בשחיטה כתיב
 ששתתא וזיחא לשם שלמים לשם אשים לשם שם ^{סו} והאי דנקט
 צבההו קרא לריח ^{סו} ניחוח: לאפויו כבבא. ע"מ פירושו חתיכות
 והגנא ^{סו} דערבמא ונבבז וניכול ^{סו}: אין כהם משום ריח. דליון
 הורח לפני הקדוש ברוך הוא שאמר ויעשה רצונו ^{סו}: ולא יתללו. וכן
 כדנפסקא לן (לעיל ה'). דבמחשבה שלא לשמו מתחללים מושחט אותה לחט
 הלא לשם חולין כשר ואינו מרפה. וכי אמר רב נמי כשרה ואינו
 כשרה כדאמרן שאין חולין מחללין קדשים: משום חולין. כסבור שהם

רש. ולא נעשום עלי על המזבח קרבוני"ש כע"ל: לשם ריח. לאפויו איברים שנלח והעני דשוב אין
 ריח להקדש: שאמר ונעשה רצונו: איך מ"ש שלא היה בלבד. לשמו אלם כסת ולא חזיקי אחר מאלה:
 אי כדנפסקא לשמו כדמפרש עטמא וזיל אחר בי דלא יתמא לשמן סי' (דע"ל ב). כבבא. סויה

בגמלי' (מסדרין ב').

צים כדכתיב על העצים אשר על האש, ולא יחשוב להעלותו על גבי אש של קש ושל גבבא כענין האש לנחת רוח להקב"ה שאמר ונעשה ו

[illegible]

בית שמאי פרק רביעי זבחים

ואחם לכלל ואחם נפרט. לדרוש דבר שהיה בכלל ויזא מן הכלל ללמד
ואז ללמד על עצמו יזא אלא ללמד על הכלל כולו יזא ^(א) והנפש אשר
נאמלך בשר ^(ב) מוצחם העלמים ^(ג) ויקרא ^(ד) והלא שלמים בכלל כל הקדשים
ועלם יזא להקיש אליהם ולומר לך מה שלמים מיוחדים קדשי מוצחם
אף כל קדשי מוצחם ^(ה) (בכלל כל הקדשים
אל הקדשים אשר יקדשו בני ישראל
וטומאתם עליו ^(ו) (ס ב) כל הקדשים
בכלל: לדרים שאין נאכלין. כגון
עזים ולבונה שאין ראויים לאכילה אם
אכל מהם בטומאת הבשר חייב כרבנן
דמתמימין: ולר"ע. דמתמי: חד מהאי
ווא. אמרי חדא מילתא ואיך תרי
חדא מילתא: חד אמר. חד מהאי
ווא אמר מלכות שמלתא דחמים על
רבי שמעון ^(א) שחייב: בטומאת בשר.

אם אכלן לעצמם וצבונה שמאלן לוקה
משום לאו דהבשר אשר יגע בכל טמא
וגו' (ויקרא יז) דלמך מר (חולין דף לו:)
והבשר ימירל לרבות עצים וצבונה:
אכל בטומאת הנוגע. והן טבוחים:
דברי הכל אינו לוקה דלא אימריבו
זה: הכי גרסינן כיון דקרינן ציה
והבשר אשר יגע וגו' קרינא ציה
ועומאסו עליו ונכרסה. כלומר כיון
דבטומאת ציה אמיז רבנן לוקה לעצמם
ובטונה בטומאת הדוק נמי איז לאו
לוקה דהא גבי דהדק כתיב: אסיפא.

אמלתים דרש וכל אמרין מחלוקת
דרבי שמעון אדרבין דלא לקי בטומאת
הגוף דלא רבי רחמנא אבל בטומאת
עמון דרבינו קרא דרבי הכל לוקם:
כיון דלא קרינן צהו. בצעים ולבוש
לרבי שמעון וטומאתו עליו טומאת
הגוף לא קרינן צהו והבשר אשר יגע
וגו': ופסולא בעמלא. ומעלה דרבנן
היא כ וקרא אסמכתא בעמלא הוא
וכי אמר' בפסחים (דף כד:): דלא לוקין
עליו: **במתני'** (שם) אמר' לאפוקי
שני קדש כגון לשם וזה אחר: לשם
וזבח. לאפוקי שני בעלים. והא ילפינן
לכו מקראי פ"ק (לעיל ד:): **לשם אשים**
לשם ריח. גמרא מפרש לאפוקי מאי
ילפינן לה מקרא: **לשם חטא**. לשם
מטעו שהוא מביאו עליו: **לשם שאל**
היה בלבו נוי. ששחט סתם כשר:
שהוא **תנאי** ציט דין. שישחט כ סתם
כדאמרן פ"ק (לעיל ד:): **הטנו ציט דין**
ללא לימא לשמו למלא חתי מיימר שאל
לשם: **לשם שאל** חתמא חתמא:

אחרי העונד. הלכן אי הוה שם לשון לשמו
אע"פ דבעלים אמרי לשמו לאו מידי
הוא ללא דידעו תליא מילתא דכתיב
המקריה אותו לא יחשב (ויקרא י:)
גמ' עולה לשם עולה כו'. קרא

סבחו ליה שבנמיס גבי צימה והקריב מזבח השננים אשה לה' (שם א)
קרא דעולה משום דכתיבי כולה גביה וגבי שלמים לא כתיב
ות גבולים קרבוניא"ש בלע"ז ודוגמתו בעירובין (דף כט: ע"א) ונייתי
אלא תחילה חוץ למערכה מו לא מקרי ריחא: **הנחם רוח**. נחם
ד אחר מחלל את קדשים אלא מי מחללו = קדשים מחללין קדשים
(ויקרא טז) **עצמא דלא היה בלבו כלל** ששחטו סתם וממילא קרב לשמו:
רבה קאמר: לשם חולין. שידע שהיה חטאת ושחט לשם חולין
חולין פסולה דהיינו מתעסק בדברים אחרים ואינו עסוק בקדשים:
למתעסק

שקטיו לאשים, ושקטותו לרח בלבד, ושירו זה נתח ורח לפני השם, כ"ל. ויש לפרש לשם השקט והשקטות, וזהו שכתב, ורח לפני השם, כ"ל. ויש לפרש לשם השקט והשקטות, וזהו שכתב, ורח לפני השם, כ"ל. ויש לפרש לשם השקט והשקטות, וזהו שכתב, ורח לפני השם, כ"ל.

וְכִירָה שֶׁהִסְקִיחָהּ בִקְשׁ וּבִגְבָבָא (רמז"ן ע"מ ויקרא א, ט): ריח ניחוח לשם הנחת רוח. כלומר שיתכונן מ"ש בתורת כהנים (משנ"ן ח"ג ס' לו):

[illegible]

מסורת הש"ס

(א) לעיל מג. [ושׁנׁ], (ב) חולין לו:
(ג) לשׁ, (ד) חולין לח:
(ה) ת״כ ויקרא נדבה סוף פ״ו
וספ״ז וספ״ט, (ו) מנחות כה,
(ז) ע״י ספרי קורח קיח. פנחס
(ח) לעיל ב, (ט) שם;
(י) ירושׁ קידושין פ״ה ה״ה,
(כ) ביבמות ז. כריתות ב, (ל) ע״י
ספרי פנחס שם, (מ) לעיל מה:

לעזי רע"י

קרבניא"ש קרבנידי"ש.
חתיכות בשר צליות על
פחמים.

שינויי נוסחאות

[illegible]

ליקוטים

[illegible]

כדאי לתא בזהר ולא לימא אינש
ווחט לשם האש. וכל אשה לשם
גו על מנת להעלותו על גבי אש
לוי האש לגמרי, לא שיצלה שם
גורמני שם לאפוקי גררא דלא

בזה שיעלה אותו הריח שמעלה

על הכלל חלו יאֵל כדדרשין בפ"ק
[ה] הוכשר ליקרב ה"מ בקדשי מזהב.
אלה ומיניהו שמעיין דכלל הקדשים
נאחז נמי לא לחייב. וקשה דמשמע
יון כשלמים חייבין עלוי משום סיגול
ל"ל לפסולה בעלמא ולא ללקות עלוי
דשאר, וי"ל דמ"מ משמע ליה מדנקט
בעלמא. וי"ב עיין לעיל דף ק' ע"א
דאימרבי לכרם מתקנות דף ק' אימרבי.
דשאר אשר יגע בכל [טמא] דמיידי